

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1651/2020
23.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, свих из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 50/20 од 17.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 50/20 од 17.01.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 50/20 од 17.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 131/19 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА из ... и обавезан тужени да тужилји на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, исплати износ од 13.858,89 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ из ... и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, исплати износ од 13.697,75 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ВВ из ... и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, исплати износ од 13.375,45 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ГГ из ... и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, исплати износ од 12.892,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ДД из ... и обавезан тужени да тужиоцу на име мање

исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, исплати износ од 10.958,20 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима исплати накнаду трошкова поступка у износу од 123.184,00 динара, са законском затезном каматом од 23.10.2019. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 50/20 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртом, петом изреке и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке, у ком је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.184,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка у осталом делу става шестог изреке првостепене пресуде тако што је у овом делу одбијен као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од пресуђења до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужилаца на исплату посебног примања (накнаде за сталност) којим се подстиче радна мотивација запослених у циљу постизања повољнијих резултата пословања послодавца, а што је прописано Правилником о раду као општим актом туженог. Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају сходно члану 404. став 1. ЗПП, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној стави, поднета је 06.05.2019. године. Вредност предмета спора највишег дела побијане правноснажне пресуде је 13.858,89 динара.

У овом имовинскоправном спору, тужбени захтеви се односе на новчано потраживање при чему тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, те се вредност појединачних тужбених захтева на основу аналогне примене члана 30. става 2. ЗПП не сабира. Како највиша вредност предмета спора који се побија ревизијом не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је установио да је ревизија недозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**